

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U PAZINU
Stalna služba u Poreču-Parenzo
Turistička ulica 2, 52440 Poreč

Posl.br. P-365/2025-59

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

P R E S U D A

Općinski sud u Pazinu, Stalna služba u Poreču-Parenzo, po sutkinji tog suda mr. sc. Marčeli Štefanuti kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Dražena Rodin, iz Umaga, Juricani 16D, OIB:38573600484, zastupan po punomoćnici Vanji Buntić, odvjetnici iz Pule, protiv tuženika Erste & Steiermarkische Bank d.d., OIB:23057039320, zastupan po punomoćniku Damiru Metelko, odvjetniku iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon javne glavne rasprave zaključene dana 8. lipnja 2026., u prisutnosti punomoćnika stranaka, 9. srpnja 2026.,

presudio je

I Nalaže se tuženiku da isplati tužitelju iznos od 3.402,72 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 01. listopada 2015. do isplate, u roku 15 dana.

II Dužan je tuženik naknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 2.677,02 eura, u roku 15 dana.

III Odbija se zahtjev tuženika za naknadu parničnog troška.

Obrazloženje

1. Tužitelj je dana 11. lipnja 2019. podnio tužbu protiv tuženika radi utvrđenja i isplate. U tužbi navodi da je tužitelj kao korisnik kredita s tuženikom kao kreditorom, dana 02.03.2007.godine zaključio Ugovor o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5103448378 kojim ugovorom je tuženik odobrio tužitelju kredit u kunsjoj protuvrijednosti iznosa od 98.201,82 CHF uz kamatnu stopu od 4,75 % godišnje, a koji je solemniziran dana 08.03.2007.godine kod Javnog bilježnika Željka Krajine iz Umaga. Tužitelj i nadalje isplaćuje predmetni Ugovor o kreditu. Ugovor da je sklopljen na unaprijed formuliranom obrascu kojeg priprema banka. Parnične stranke nisu pojedinačno pregovarale o mjesnoj nadležnosti, te je banka odredbu o mjesnoj nadležnosti suda prema sjedištu Banke unijela u ugovor isključivo kako bi pogodovala sebi, obzirom se radi o sudu koji se nalazi u mjestu glavnog poslovanja tuženika. Sporna ugovorna odredba tužitelju na njegovu štetu uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, obzirom da tužitelju nameće dodatne financijske troškove u situaciji kada zaštitu svojih prava mora ostvarivati

sudskim putem. Naposljetku, iz samog ugovora je razvidno da je ugovor solemniziran u Umagu. Tužitelj ukazuje na brojne odluke Županijskih sudova u kojim odlukama je odredba kojom je ugovorena isključiva nadležnost suda u mjestu glavnog poslovnog mjesta pružatelja usluge utvrđena nepoštenom i ništetnom. Člankom 8. Ugovora ugovorena je kamatna stopa u visini od 4,75% godišnje, s tim da je kamatna stopa promjenjiva u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Kreditora (tuženika) na čiju je primjenu korisnik kredita (tužitelj) bezuvjetno pristao, budući da se radi o standardiziranom i po tuženiku unaprijed sastavljenom ugovoru, o čijim pojedinačnim odredbama tužitelj kao potrošač nije mogao pregovarati, niti na iste utjecati. U vrijeme zaključenja ugovora tužitelj i tuženik nisu pojedinačno pregovarali o promjenjivoj kamatnoj stopi, te ugovorom nisu utvrđeni niti egzaktni parametri niti metode izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate. Prema tome, sama odredba o visini kamatne stope i njezinim promjenama sastavljena je nerazumljivo i netransparentno. Od početka otplate kredita pa nadalje kamatna stopa se u nekoliko navrata povećavala što je imalo za posljedicu povećanje mjesečnih anuiteta. Odredba o redovnoj kamatnoj stopi temeljna je odredba ugovora o kreditu, bitni sastojak ugovora, te ista sukladno odredbama ZOO-a mora biti određena, odnosno barem odrediva. Odredbom članka 272. stavka I. ZOO-a, utvrđeno je da je predmet obveze odrediv ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da ga odredi. Ako je činidba neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan. S obzirom da ugovor ne sadrži elemente za određenje kamatne stope, niti su stranke ostavile trećoj osobi da odredi visinu kamatne stope, nego naprotiv, visina kamatne stope isključivo ovisi o volji druge ugovorne strane -- tuženika, proizlazi da je predmet tužiteljeve obveze neodređen i neodrediv, odnosno da je odredba o kamatnoj stopi koja se mijenja jednostranom odlukom banke ništeta. Nadalje, takva ugovorna odredba protivna je načelu savjesnosti i poštenja te uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano i bez utjecaja druge strane određuje obvezu dužnika, koji promjenu dužnik ne može predvidjeti, a pravilnost promjene ne može niti provjeriti jer nema nikakvih egzaktnih kriterija. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-1401/2012 potvrđena odlukom Visokog trgovačkog suda RH posl.br. PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. godine u dijelu koji se odnosi na promjenjivu ugovorenu kamatnu stopu, utvrđeno je da je tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u njima ništete i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, a da prije i u vrijeme zaključenja ugovora korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana a sve na štetu potrošača. Navedenom odlukom pravomoćno je utvrđeno da je u ugovorima o kreditu ništeta odredba o redovnoj kamatnoj stopi ukoliko je ista promjenjiva prema jednostranoj odluci banke. Budući da je predmetnim ugovorom o kreditu ugovoreno da se promjena redovne kamatne stope utvrđuje Odlukom banke, o čemu se u vrijeme zaključenja ugovora nije pojedinačno pregovaralo te ugovorom nisu utvrđeni egzaktni parametri i metode izračuna tih

parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, shodno pravomoćnoj presudi Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-1401/2012, tužitelj predlaže da se u predmetnom ugovoru o kreditu utvrde ništetnim odredbe temeljem kojih se promjena kamatne stope vršila jednostranom odlukom banke. Presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl.br. PŽ-7129/13 potvrdio je Vrhovni sud Republike Hrvatske svojom presudom broj Revt-249/14-2 od 09.04.2015. godine. Prema tome, budući da je ništetna odredba kojom je tuženik ovlašten jednostrano i bez ugovorenih preciznih, jasnih i razumljivih kriterija promjene kamatne stope poznatih korisniku kredita, mijenjati kamatnu stopu, to ista ne proizvodi pravni učinak, slijedom Čega je u ovom ugovornom odnosu i to u razdoblju od dana sklapanja ugovora pa do dana početka primjene zakonski određene kamatne stope od 3,23% godišnje, ništetna primjena svih onih kamatnih stopa koje je tuženik jednostrano odredio temeljem navedene ništetne ugovorne odredbe, osina prvotno ugovorene kamatne stope u visini od 4,75 % godišnje, jer je to jedina precizno utvrđena kamatna stopa poznata tužitelju u vrijeme sklapanja ugovora i preuzimanja obveze, te je tuženik dužan vratiti tužitelju cjelokupan novčani iznos koji je tužitelj platio tuženiku na ime uvećanih kamatnih stopa, a preko iznosa početno ugovorene kamatne stope. Temeljem ugovora o kreditu banka je odobrila korisniku (tužitelju) kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa Od 98.201,82 CHF-a obračunato po srednjem tečaju Banke na dan puštanja kredita u tečaj. Odredbom članka 7. Ugovora ugovoreno je da se kredit otplaćuje u 360 mjesečna anuiteta u visini Od 462,85 CHF-a te da se povrat obveza obračunava po srednjem tečaju Banke za CI-IF na dan odobrenja žiro-računa Banke. U vrijeme zaključenja ugovora, prilikom ugovaranja valutne klauzule u švicarskim francima, tuženik je propustio tužitelja u cijelosti informirati o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti i informiranosti, kao i o mogućim posljedicama uslijed promjene tečaja valute za koju je ugovor o kreditu vezan, što je za posljedicu imalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Na dan plasmana predmetnog ugovora srednji tečaj CHF-a prema tečajnoj listi Banke iznosio je 4.445004 kn. Od početka otplate kredita pa nadalje tečaj CHF-a stalno se mijenjao i to na način da se povećavao, što je imalo za posljedicu povećanje mjesečnih anuiteta tužitelja. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P- 1401/2012 potvrđena odlukom Visokog trgovačkog suda RH posl.br. PŽ-6632/17 Od 14.06.2018. godine, pravomoćno je utvrđeno da su tužene banke povrijedile kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u njima nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije i u vrijeme zaključenja ugovora banke kao trgovci nisu potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana a sve na štetu potrošača, pa su takve odredbe ugovora ništetne. Dakle, navedenom odlukom pravomoćno je utvrđeno da je u ugovorima o kreditu ništetna ugovorna odredba kojom se glavnica kredita veže za valutu švicarskog franka, s obzirom da banke nisu informirale potrošače o riziku koji sa sobom povlači valutna klauzula kojom se glavnica kredita veže za valutu švicarskog franka. Naime, s obzirom da se predmetnim ugovorom o kreditu glavnica kredita veže za valutu CHF, a tužitelj kao potrošač u trenutku sklapanja ugovora nije bio informiran o riziku koji sa sobom povlači valutna klauzula kojom se glavnica kredita

veže za valutu CHF, shodno pravomoćnoj presudi Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-1401/2012, tužitelj predlaže da se u predmetnom ugovoru o kreditu utvrde ništetnim odredbe ugovora o kreditu kojima se glavnica i anuiteti kredita vežu za tečaj valute CHF. Dana 25.01.2016.godine tužitelj i tuženik sklopili su Anex br.2.uz Ugovor o kreditu broj: 5103448378 kojim je sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NNI 02/15, dalje Zakon o konverziji) izvršena konverzija predmetnog kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR, te je tuženik tužitelju ispostavio novi EUR otplatni plan s novo utvrđenom EUR glavnicom, novom kamatnom stopom i novom visinom anuiteta. Rješenjem Vrhovnog suda RH broj: Rev 2868/2018 od dana 12. veljače 2019. godine utvrđeno je da korisnici kredita koji su temeljem Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015) zaključili dodatak ugovoru o kreditu, kojim dodatkom su obveze iz osnovnog ugovora izmijenjene u pogledu valutne obveze, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice, ne znači da su isti izgubili pravni interes za utvrđenje da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne, već upravo suprotno, da korisnici kredita imaju pravni interes i mogu tražiti utvrđenje ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi kako bi na temelju toga ostvarili eventualna prava za koja smatraju da im pripadaju — pravo na povrat novčanog iznosa. Iz svega navedenog razvidno je da Ugovor sadrži nepoštene odredbe, kako o jednostranoj promjenjivosti kamatne stope, tako i o valutnoj klauzuli, koje su protivne Ustavu RH, prisilnim propisima i moralu društva, te osnovnim načelima obveznog prava propisanim Zakonom o obveznim odnosima („Narodne novine” broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18, dalje: ZOO) u članku 3. (načelo ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu), članku 4. (načelo savjesnosti i poštenja), članku 6. (načelo zabrane zlouporabe prava), članku 7. (načelo jednake vrijednosti davanja), članku 8. (načelo zabrane uzrokovanja štete) i članku 10. (ponašanje u ispunjavanju obveza i ostvarivanju prava), te načelima prava zaštite potrošača, uslijed Čega su takve odredbe Ugovora ne proizvode pravni učinak. Također, odredbe Ugovora o jednostranoj promjenjivosti kamatne stope, i o valutnoj klauzuli, protivne su kogentnim odredbama članka 81. i 82. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03, dalje ZZP), s time da je posljedica nepoštenosti ugovornih odredaba njihova ništetnost. Odredbom čl. 323. ZOO-a, propisano je da ništetnost ugovornih odredbi ima za posljedicu obvezu ugovorne strane da vrati drugoj strani sve što je na temelju takvih ništetnih odredbi primila. Slijedom naprijed navedenog, tužitelj od tuženika potražuje povrat svih koristi koje je tuženik neosnovano stekao primjenom nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi, i to iznos od 60.666,70 kuna koji se iznos odnosi na neosnovano naplaćene kamate, i neosnovano stečene tečajne razlike iskazane kroz anuitete, do dana 30.09.2015.g, sve to pozivom na odredbe čl. 323, te čl. II 11. i čl. 1115. ZOO/05, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana svakog pojedinog stjecanja, kako je specificirano u tužbenom zahtjevu. Prema mišljenju tužitelja u konkretnom slučaju radi utvrđenja visine preplaćenog iznosa treba se primijeniti početno ugovorena kamatna stopa (4,75%), te srednji tečaj švicarskog franka koji je na dan plasmana I CHF 4,445004 kn predmetnog ugovora bio važeći prema tečajnoj listi banke, s obzirom da su jedino navedeni parametri tužitelju bili poznati prilikom sklapanja ugovora.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je istakao prigovor mjesne nenadležnosti ovog suda budući da je odredbom čl. 16. Ugovora o kreditu broj 5103448378 od 2. ožujka 2007. godine za slučaj spora ugovorena nadležnost suda u mjestu sjedišta Banke. Time su ugovorne strane, ovdje parnične stranke, ugovorom potvrdile zakonske odredbe o opće mjesnoj nadležnosti za tuženika, i to odredbe čl. 46. i 48. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, dalje u tekstu: ZPP). Dakle, sud čija je nadležnost sporazumno određena i sud čija je nadležnost za suđenje ustanovljena zakonom su istovjetni, pa je za suđenje u ovoj stvari nedvojbeno mjesno nadležan Općinski sud u Rijeci. Osim toga, neosnovani su i navodi tužitelja da bi odredba o prorogaciji nadležnosti bila nepoštena sukladno odredbama Zakona o zaštiti potrošača. Stajalište je sudske prakse da sud uopće nije ovlašten u ovom stadiju postupka odlučivati o nepoštenosti neke ugovorne odredbe, jer ispitivanje (ne)poštenosti neke ugovorne odredbe može biti predmet isključivo kontradiktornog postupka u kojem će sud provoditi dokaze na tu okolnost, između ostalog i ponajprije, saslušanje stranaka. Takvog je stajališta i Županijski sud u Osijeku, koji je u odluci od 6. svibnja 2019. godine, posl.br. GŽ-758/2019 naveo sljedeće: *“Suprotno žalbenim navodima tužitelja, prema odredbi čl. 20. st. 1. ZPP-a tuženik je istakao prigovor mjesne nenadležnosti prvostupanjskog suda u Splitu prije upuštanja u raspravljanje o glavnoj stvari, a pitanje ništetnosti pojedinih odredbi citiranog Ugovora je meritorno pitanje i u ovoj fazi postupka nijedna odredba citiranog Ugovora nije mogla biti utvrđena ništetnom, pa sve proizvode pravne učinke, pa tako i odredba o ugovorenoj mjesnoj nadležnosti”* Na isti način zaključuje u Županijski sud u Karlovcu, u odluci od dana 20. rujna 2019. godine, posl. br. GŽ-762/2019, navodeći: *“... jer u ovoj fazi vođenja prvostupanjskog postupka, dakle prije upuštanja u raspravljanje o glavnoj stvari, nije moguće raspravljati o ništetnosti pojedinih odredbi ugovora zaključenog između stranaka, a da (eventualno) to nije utvrđeno u kontradiktornom postupku, pa stoga ugovorena mjesna nadležnost Općinskog suda u Rijeci nije niti mogla biti utvrđena ništetnom...”* Osim toga, sve i kada bi naslovni sud u ovom stadiju postupka bio ovlašten odlučivati o poštenosti odredbe o prorogaciji nadležnosti, ne može se smatrati da bi ta odredba bila nepoštena. Prilikom odlučivanja o poštenim, odnosno nepoštenim ugovornim klauzulama nužno je posebno prosuđivati svaki konkretni spor, a eventualnu neravnotežu među strankama treba prosuđivati s obzirom na različite okolnosti kao što su sjedište suda, sjedište odnosno prebivalište stranaka, prirodu spora, visinu predmeta spora, je li za očekivati da će stranka uzeti punomoćnika (odvjetnika) i sl. U tom smislu se očitovao i Županijski sud u Splitu u rješenje pod poslovnim brojem GŽ- 224/2020 od 28. siječnja 2020. godine kojim je odbio žalbu tužitelja kao neosnovanu te potvrdio rješenje Općinskog suda u Čakovcu kojim se oglasio mjesno nenadležnim, ističući: *“s obzirom da je tužitelj već angažirao punomoćnika u ovom sporu, to ne postoji zapreka da za obavljanje tih istih radnji angažira odvjetnika iz Rijeke, čime za njega ne bi nastali nikakvi novi troškovi, niti bi bio, zbog ugovorene nadležnosti doveden u nepovoljniji procesnopравни položaj od tuženika”*. Tuženik u cijelosti spori osnovanost i visinu tužbe i postavljenog tužbenog zahtjeva tužitelja i to s više osnova. Tuženik ističe prigovor zastare iz razloga što je eventualno potraživanje tužitelja u zastari. Na zahtjev tužitelja za isplatu ima se primijeniti trogodišnji zastarni rok imajući u vidu plaćanja koja je tužitelj vršio po uvećanim anuitetima i to sve u smislu odredbe čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača (u daljnjem tekstu: ZZP) u svezi odredbe čl. 230. Zakona o obveznim odnosima (dalje u tekstu: ZOO). Odredbom čl. 118. ZPP-a propisano je da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 106. stavka 1. ovoga

Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz članka 106. stavka 1. ovoga Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika. Dakle, zakonodavac je tu jasno predvidio da se u postupcima koje potrošači osobno pokrenu radi o postupcima o naknadi štete, pa se u tom smislu ima primijeniti trogodišnji zastarni rok propisan odredbama ZOO-a. Slijedom navedenog, cijeneći okolnost da je predmetna tužba podnesena dana 11. lipnja 2019. godine, to tuženik ističe kako je prošlo više od tri godine od plaćanja koja je tužitelj vršio, pa se stoga ima smatrati kako je cjelokupno potraživanje tužitelja u zastari. Odlučna činjenica koju sud treba uzeti u obzir u ovom predmetu jest da su tužitelj i tuženik dana 25. siječnja 2016. godine sklopili Aneks Ugovora o kreditu broj 2 (dalje u tekstu: Aneks) kojim je izvršena konverzija osnovnog kredita iz CHF u EUR sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15 – dalje u tekstu: ZIDZPK/15). Tim Aneksom su parnične stranke stvorile novu pravnu osnovu, bez značaja obnove, na način da je tužiteljev kredit koji je bio denominiran u kunama s valutnom klauzulom u CHF konvertiran u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR odnosno položaj tužitelja je izjednačen s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Dana 4. ožujka 2020. godine, u oglednom postupku posl.br. Gos 1/2019 pokrenutom radi rješavanja pitanja važnog za jedinstvenu primjenu prava, doneseno je rješenje kojim je Vrhovni sud Republike Hrvatske (dalje u tekstu: VSRH) odgovarajući na postavljeno pravno pitanje: *Je li sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15) nepostojeći ili ništetan u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli?* odgovorio: *“Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.”* VSRH zauzima jasno pravno stajalište da taj sporazum, bez obzira je li sklopljen u formi tzv. dodatka – aneksa ili ugovora, predstavlja novu pravnu osnovu koja svoje izvorište ima u prisilnom propisu (ZIDZPK/15) ocijenjenom suglasnim s Ustavom RH. Prema shvaćanju VSRH, a imajući prije svega na umu da je ZIDZPK/15 poseban zakon u odnosu na opća pravila obveznog prava te da je riječ o izvanrednoj, jednokratnoj i retroaktivnoj mjeri (intervenciji) zakonodavca, ne mogu opća pravila ZOO-a o ništetnosti ili izostajanju pravnih učinaka u dijelu u kojem su u eventualnoj koliziji s režimom ZIDZPK/15, o konverziji, dovesti do ništetnosti ili nepostojanja sporazuma o konverziji, a to sve pod pretpostavkom da je sporazum o konverziji sklopljen sukladno prisilnim propisima ZIDZPK/15. VSRH navodi i da je ZIDZPK/15 ustanovio posebna pravila temeljem kojih je tuženik bio u zakonskoj obvezi ponuditi tužitelju sklapanje sporazuma (Aneksa), a tužitelj je taj koji je odlučivao o tome da li želi ili ne želi stvoriti novu pravnu osnovu odnosno tužitelj je imao pravo nastaviti otplatu kredita prema važećim ugovornim uvjetima, pa je stoga sporazum o konverziji valjan i proizvodi pravne učinke od samoga početka tako da je položaj tužitelja izjednačen s položajem svih onih mnogobrojnih korisnika kredita koji su izvorno sklopili ugovore vezane uz EUR, čime je otklonjena neravnoteža u slučaju kredita u CHF, što je bio smisao ZIDZPK/15 kao posebnog zakona ne-sistemskeg karaktera. VSRH zauzima pravno shvaćanje da načelno korisnici kredita koji su izvršili konverziju kredita iz CHF u EUR imaju pravni interes postavljati kondemnatorne zahtjeve (jer treba poći od toga da podnositelji kondemnatorne tužbe u pravilu ne moraju dokazivati postojanje pravnog interesa), ali ipak samo pod uvjetom da ističu one razloge ili okolnosti eventualne ništetnosti koji se

tiču same konverzije, bilo zbog razloga iz općeg obveznog prava bilo zbog toga što konverzija nije eventualno provedena sukladno strogim zakonskim odredbama ZIDZPK/15. Dakle, u svim drugim slučajevima, kao što je to i u ovom pojedinačnom predmetu, korisnici kredita koji su konvertirali svoj kredit po ZIDZPK/15 nemaju pravni interes postavljati kondemnatorne zahtjeve koji bi se odnosili na bilo kakva obeštećenja koja bi mogla proizlaziti iz odnosa između Banke i korisnika kredita, a koji odnos je naknadno uređen sporazumom o konverziji kao novom pravnom osnovom među strankama. VSRH dodatno pojačava ovaj stav i tumačenjem presude Suda EU (posl.br. C-118/17 - Dunai) gdje, kao razloge zbog kojih ova presuda nije primjenjiva na slučajeve konverzije kredita u Republici Hrvatskoj, naglašava važnost činjenice da postoji temeljna razlika između okolnosti slučaja konverzije u Mađarskoj i slučaja konverzije u Republici Hrvatskoj. Slijedom prethodno rečenoga, pravna stajališta VSRH izražena u odluci posl.br. Gos 1/2019 primjenjiva na ovaj konkretan slučaj su sljedeća:

Aneks ugovora o kreditu zaključen između tužitelja i tuženika, kao pravni posao koji je sklopljen na temelju posebnog zakona ZIDZPK/15 i voljom stranaka, proizvodi pravne učinke od samoga početka i valjan je; ii. Aneksom ugovora o kreditu zaključenog između tužitelja i tuženika stvorena je nova pravna osnova koja uspostavlja ravnotežu između tužitelja kao potrošača i tuženika kao trgovca;

Tužitelj kao korisnik kredita u CHF nema pravni interes utvrđivati ništetnim odredbe osnovnog ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i/ili valutnoj klauzuli, niti posljedično potraživati bilo kakva navodna obeštećenja s te osnove.

Tužitelj je prihvatom konverzije odnosno sklapanjem Aneksa pristao biti korisnik kredita s valutnom klauzulom u EUR od početka ugovornog odnosa, te ga stoga treba promatrati isključivo kao korisnika kredita u EUR-ima, koji se ne može pozivati na odluke iz kolektivnog spora, a sve iz razloga što se kolektivni spor odnosi samo na CHF korisnike kredita.. Uzimajući u obzir prethodno navedeno i izraženi pravni stav VSRH-a, jasno je da tužitelj nema pravni interes za vođenjem ovog postupka, jer je u ovom slučaju konverzija provedena sukladno strogim zakonskim odredbama ZIDZPK/15, te ne postoje bilo kakvi drugi razlozi nevaljanosti takvog ugovornog odnosa, a što je uostalom i nesporno među strankama. Naime, u tužbi tužitelj uopće ne osporava činjenicu da je konverzija provedena sukladno strogim zakonskim odredbama ZIDZPK/15 odnosno ne iznosi neke druge razloge izvan režima ZIDZPK/15 temeljem kojih bi mu pripadalo eventualno neko pravo na isplatu. Međutim, ukoliko bi tužitelj osporavao provedenu konverziju sukladno odredbama ZIDZPK/15, tuženik predlaže provođenje financijskog vještačenja na način da se vještak očituje da li je konverzija provedena sukladno zakonskim odredbama ZIDZPK/15 te jesu li su prilikom izračuna konverzije i sklapanja Aneksa predmetnog Ugovora o kreditu bile uzete u obzir navodne preplate tužitelja vršene s obzirom na promjene u kamatnim stopama kroz razdoblje od početka otplate predmetnog kredita pa do konverzije kao i da li je pri izračunu konverzije u obzir uzeta valuta kredita (CHF-EUR). Tuženik ističe da se nakon ogleđnog spora već razvila brojna sudska praksa županijskih sudova RH, koji su sukladno uputama Vrhovnog suda RH, a sve u smislu ujednačavanja sudske prakse i ravnopravnosti svih u primjeni iste, donijeli presude kojima su u konačnici odbili deklatorne i/ili kondemnatorne tužbene zahtjeve tužitelja iz razloga što su utužili iznose koji su sukladno odredbama ZIDZPK/15 obuhvaćeni provedenom konverzijom. Dana 9. srpnja 2020. godine Sud EU objavio je svoju odluku u predmetu C-81/19 (NG OH c/a SC Banca Transilvania SA) iz koje proizlazi da konverzija provedena sukladno odredbama ZIDZPK/15 i njezini učinci ne mogu biti predmetom ispitivanja nepoštenosti. U navedenom predmetu u glavnom postupku pred Sudom EU bilo je

riječ o ugovoru o kreditu zaključenom 2008. godine između banke i potrošača kojim je refinanciran prethodno zaključen ugovor o kreditu između ugovornih stranaka. Novi ugovor o potrošačkom kreditu bio je denominiran u švicarskim francima (CHF) po tečaju na dan isplate. Opći uvjeti koji su činili sastavni dio ugovora predviđali su da povrat kredita mora biti u valuti u kojoj je kredit izražen, dakle u ovom konkretnom slučaju u valuti CHF. Ta je odredba bila u skladu s rumunjskim Općim građanskim zakonikom koji propisuje da je obveza koja proizlazi iz kredita u novcu uvijek ograničena na isti brojčani iznos naveden u ugovoru i da ako se vrijednost valute poveća ili smanji prije roka za otplatu, dužnik mora vratiti iznos koji brojčano odgovara pozajmljenom iznosu i obvezan ga je vratiti samo u valuti koja se koristila prilikom plaćanja. Dakle, odredba općih uvjeta koja se primjenjivala na ugovor između trgovca i potrošača odgovarala je odredbi rumunjskog Općeg građanskog zakonika. Stajalište VSRH je izložio u svojoj odluci u oglednom postupku Gos-1/2019. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže naslovnom sudu da odbaci tužbu tužitelja, podredno odbije sve tužbene zahtjeve tužitelja i naloži tužitelju da tuženiku naknadi prouzročene troškove ovog parničnog postupka. Ukoliko naslovni sud ne bi odbacio tužbu odnosno odbio tužbeni zahtjev tužitelja iz prethodno navedenih razloga, tuženik se očituje kako slijedi. Dana 17. rujna 2019. godine objavljena je odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 3. rujna 2019. godine, posl.br. Rev 2221/18, a kojom odlukom je potvrđena odluka Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. godine u dijelu kojim se utvrđuje da su Banke (pa tako i tuženik) povrijedile kolektivne interese potrošača ugovarajući valutu uz koju je vezana glavnica švicarski franak. Tuženik prije svega ističe da smatra da su obje gore navedene odluke nepravilne i nezakonite, a što osobito potvrđuje odluka Suda EU u predmetu C-81/19, koja se vezano za konverziju razmatra u prethodnoj točki ovog odgovora na tužbu. Naime, kao što je i gore navedeno, zaključak Suda EU je da su odredbe ugovora koje su odraz odredbi nacionalnog prava, bez obzira da li se radilo o odredbama kogentne ili dispozitivne naravi, isključene iz primjene Direktive i da se stoga uopće ne može ispitivati da li su nepošteno, a sve iz razloga što se može legitimno pretpostaviti da je zakonodavac uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza stranaka određenih ugovora. Navedeni stav se ima primijeniti i na zakonsku odredbu o valutnoj klauzuli sadržanoj u čl. 22. Zakon o obveznim odnosima. Odredba o valutnoj klauzuli sadržana u ovo-predmetnom ugovoru o kreditu propisuje da će se povrat obveza po tom kreditu obračunati po srednjem tečaju tuženika na dan plaćanja. Odredba članka 22. Zakona o obveznim odnosima propisuje da je dopuštena odredba ugovora prema kojoj se vrijednost ugovorne obveze u valuti Republike Hrvatske izračunava na temelju tečaja valute Republike Hrvatske u odnosu prema stranoj valuti. Dakle, ugovorna odredba o valutnoj klauzuli isključena je od ispitivanja poštenosti/nepoštenosti iz razloga što je ista odraz zakonske odredbe članka 22. Zakona o obveznim odnosima. Međutim, ukoliko bi naslovni sud smatrao da je ipak potrebno utvrditi okolnosti informiranosti tužitelja kao potrošača, tj. informacije koje su mu bile na raspolaganju prije, prilikom i za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, kao što to proizlazi iz odluka VTS-a i VSRH-a, tuženik se očituje kako slijedi.

Tuženik ističe kako su tužitelju bile dostupne sve informacije prije, prilikom i za vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu na takav način da je mogao shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja kredita u kojem se glavnica kredita veže za valutu švicarski franak. Naime, tuženik je prvenstveno u reklamnom materijalu kao i oglasima: Ŗ u ponudi nudio kredite uz valutnu klauzulu u CHF, EUR i USD (a ne isključivo ponudu

kredita u CHF); R ni na koji način nije preferirao, sugerirao ili nagovarao druge potrošače pa tako i tužitelja na bilo koju opciju iz ponude; R težište stavio na kreditiranje bez jamaca dakle na opću ponudu stambenih kredita bez jamaca; R isticao je da svako kreditno zaduživanje, bez obzira na valutnu klauzulu predstavlja određeni rizik kojeg tražitelj kredita pa tako i tužitelj mora biti svjestan; R na letcima egzaktno, grafički prikazao kretanje tečaja CHF, EUR i USD u odnosu na kunu za razdoblje od 6 (šest) godina prije 2004;

Tuženik nadalje napominje kako su potrošačima pa tako i tužitelju prilikom savjetovanja u bankama predočavani i uručivani obrasci u kojima se decidirano pojašnjava pojam valutne klauzule, te promjena tečajeva stranih valuta za koje je vezana valutna klauzula (npr. EUR, CHF ili USD) koja utječe na promjenu iznosa povrata kredita (glavnica, kamate, naknada...) u kunama. U svim poslovnicama Banke svakodnevno je moguće provjeriti i tečaj određene strane valute, a navedene informacije tužitelj je mogao dobiti i na besplatnom info telefonu Banke 0800 7890 ili na Internet stranici Banke www.erstebank.hr. Tuženik je tužitelja kao i općenito potrošače upozoravao i informirao o valutnoj klauzuli i to na više različitih načina:

Iz Ugovora o kreditu koji prileži spisu vidljivo je da sadrži posebnu odredbu VALUTNA KLAUZULA u kojoj je jasno i nedvojbeno navedeno da će se povrat obveza iz ugovora obračunavati po srednjem tečaju ERSTE BANKE za CHF (po istom onom po kojemu je i korisnik kredita primio sredstva), te da je korisnik kredita upoznat s mogućim promjenama iznosa anuiteta u kunama a koji može nastati uslijed promjene tečaja. Nadalje tužitelj je potvrdio svojim potpisom da ga je tuženik informirao o posljedicama i svim eventualnim rizicima tečaja. Iz - Informacija Pojam «valutna klauzula» i rizici financiranja u kunama s valutnom klauzulom - koji su svi potencijalni korisnici kredita mogli preuzeti i koji su bili na dispoziciji svim potencijalnim potrošačima pa tako i tužitelju u poslovnicama jasno je vidljivo da je tuženik dao upozorenje korisnicima kredita. U navedenom dokumentu stoji jasno upozorenje da promjena tečaja stranih valuta za koje je vezana klauzula (npr. EUR, CHF ili USD) utječe na promjenu iznosa povrata kredita u kunama. Navedeni dokument sadrži i primjer promjene mjesečnih anuiteta kada je mjesečni anuitet EUR 100.- . Pa tako se navodi da ukoliko jedan mjesec srednji tečaj banke iznosi kn 739,54 za 100 Eur, a slijedeći mjesec 753,36 za 100 Eur, tada je obveza korisnika kredita za taj mjesec da vrati iznos od kn 753,36. Dakle, prikazan je primjer u Eurima iz kojeg je vidljivo da se mjesečni anuitet u razmaku od samo jednog mjeseca može promijeniti za skoro 2%. Naravno u slučaju da se tečaj promijeni na niže tada je i obveza korisnika kredita manja. Nadalje, u istom dokumentu tuženik informira potrošače pa tako i tužitelja da je svakodnevno moguće provjeriti tečaj određene strane valute i to na besplatnom telefonu banke ili na internet stranici banke. Također je tuženik u tom dokumentu informirao korisnike kredita da ne može preuzeti odgovornost niti jamčiti na bilo koji način za eventualne slučajeve povećanja kunske protuvrijednosti iznosa pri otplati kredita uslijed promjene tečaja. Iz brošure Stambeni krediti ERSTE BANKE koja je bila prilog uz "Novi list", a koja su također dobivali potencijalni korisnici kredita u banci pa tako i tužitelj, također je vidljivo da je tuženik upozoravao i posebno na rizik podizanja kredita uz valutnu klauzulu u švicarskim francima ili američkim dolarima. Iz nje je vidljivo da je tuženik dao informaciju o kretanju valuta unazad šest godina prema kojoj se vidi da je tečaj EUR bio najstabilniji, potom tečaj CHF-a te nakon toga USD-a. Također je tuženik dao preporuku korisnicima kredita da kredit vežu uz valutnu klauzulu ovisno o primanjima koja imaju i koja su im vezana za neku od navedenih valuta.

Svaki korisnik kredita pa tako i tužitelj također je dobio brošuru u kojoj je naveden

Grafički prikaz kretanja tečajeva CHF, USD i EUR u periodu od 1998 g. do 2004 g. godine u kojoj je tuženik počeo odobravati kredite uz valutnu klauzulu u CHF. Iz navedenih grafova upravo je vidljivo da se tečaj CHF-a u odnosu na kunu kretao u rasponu od 1 CHF = 4,2 kune do 1 CHF = 5,2 kune, dok se tečaj kune u odnosu na Euro kretao od 7 kn za 1 Euro do 7,7 kuna za jedan Euro. Iz navedenog proizlazi da su korisnici kredita u CHF pa tako i tužitelj bili informirani da je volatilnost tečaja kune u odnosu na CHF u zadnjih šest godina bila znatno veća u odnosu na volatilnost tečaja kune u odnosu na Euro. Dakle, iz svega gore navedenog proizlazi kako je postojalo sasvim dovoljno informacija temeljem kojih bi tužitelj mogao razumjeti ekonomske posljedice ugovaranja valutne klauzule vezane uz švicarski franak odnosno po stajalištu tuženika tužitelj je itekako bio obaviješten o riziku intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak. Nadalje, i u razgovoru sa službenicima banke tužitelju je bilo u dovoljnoj mjeri pojašnjeno značenje ugovaranja odredbe kojom se glavnica kredita veže uz valutu švicarski franak, pa, stoga, tuženik na utvrđivanje tih okolnosti predlaže saslušanje službenika Banke i pisani iskaz gđe. Danice Kozica (voditeljice Službe upravljanja ciljanim proizvodima, a kasnije direktor Direkcije podrške prodaji), koja u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora bila zadužena za nadzor i koordinaciju rada zastupnika tuženika u pogledu ugovaranja ugovora o kreditu ovakve vrste te predlaže da se isti uzme u obzir. Predloženim svjedokom i dostavljenim pisanim iskazom tuženik želi dokazati razinu informacija koje su bile pružene tužitelju odnosno da je tužitelj bio sasvim dovoljno informiran o riziku sklapanja predmetnog ugovora o kreditu kako prije, tako i za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu. U prilog tome govori i činjenica da je gđa. Kozica svim zaposlenicima u nadležnim službama tuženika poslala mail u kojem je sadržana jasna uputa kako odgovarati na pitanja klijenata prilikom sklapanja ugovora o kreditu s valutnom klauzulom, pri čemu je posebno naglašeno da je izuzetno bitno klijente osvijestiti o promjenjivosti anuiteta u kunama u ovisnosti o promjeni tečaja. Tužitelj je, kao i svi potrošači, bio dovoljno informiran i bio je svjestan da postoji određeni rizik prilikom podizanja kredita u kojima se glavnica kredita veže za stranu valutu, pa tako i za švicarski franak. Tuženik nadalje smatra da bilo koje podizanje kredita u bilo kojoj valuti per se predstavlja rizik, osobito iz razloga što valute ovise o kretanjima na svjetskoj ekonomiji i nijedna osoba ne može utjecati na eventualne promjene u tom pogledu. Ne samo da je tužitelju kao prosječnom i razboritom potrošaču to jasno, po stajalištu tuženika, to je svakoj osobi jasno. Neživotno je i nelogično da tužitelj nije znao za rizik. Osim toga, donošenje odluke o kreditnom zaduženju predstavlja značajnu obvezu, prvenstveno novčanu, te se takva odluka zasigurno ne može temeljiti samo na reklami bez opširnog prikupljanja daljnjih obavijesti kako kod Banke tako i općenito, a takve obavijesti je Banka stavila na raspolaganje svakom klijentu pa tako i tužitelju kako je ranije opisano. Tuženik ističe kako su ugovaranjem valutne klauzule, tužitelj i tuženik dobrovoljno, prema procjeni vlastitih interesa pristali na rizik promjenjivosti tečaja. Navedeno je razvidno iz činjenice kako se u ponudi tuženika nisu nalazili samo ugovori o kreditu s valutnom klauzulom u CHF, pri čemu su različiti financijski proizvodi imali različite uvjete. Pritom je iznimno bitno istaknuti da se spomenuti rizik promjenjivosti tečaja odnosi i na svaku drugu valutu u odnosu na kunu, a ne samo na CHF. Naime, razvoj tečaja strane valute nije moguće unaprijed predvidjeti, kako u odnosu na CHF, tako i u odnosu na druge valute. Isto tako, nesporno je da je institut valutne klauzule bio i još uvijek jest općeprihvaćen od svih subjekata u društvu. Tuženik se međutim, radi izostanka precizne zakonske regulative u vrijeme sklapanja ugovora, u postupanju prema tužitelju rukovodio i Direktivom Vijeća Europskih zajednica 93/13/EEZ od 05.04.1993. Navedena Direktiva u Prilogu sadrži tzv. sivu listu od devetnaest ugovornih odredaba koje bi se mogle

smatrati nepoštenima, a koja lista je kasnije implementirana u odredbu čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača. No za razliku od Zakona o zaštiti potrošača, Direktiva u Prilogu predviđa i slučajeve u kojima određene odredbe sa sive liste nisu ograničenje za sklapanje ugovora, pa tako niti odredba koja trgovcu omogućuje da jednostrano izmijeni ugovor bez valjanog razloga predviđenog ugovorom, ukoliko se radi o odredbi prema kojima pružatelj financijskih usluga pridržava pravo bez prethodne obavijesti izmijeniti kamatnu stopu koju plaća potrošač, u slučaju valjanog razloga, pod uvjetom da se od pružatelja usluga traži da o tome odmah izvijesti drugu ugovornu stranu u najkraćem mogućem vremenu i da je ona tada odmah slobodna raskinuti ugovor (Toč. 2.b Priloga Direktive). Također nije nepoštena niti odredba kojom pružatelj financijskih usluga pridržava pravo jednostrano izmijeniti odredbu o cijeni, koja je uvjetovana kretanjem određenih indeksa, odnosno čimbenika na financijskom tržištu na koje pružatelj usluge nema utjecaj. Treba imati u vidu da je jedan od osnovnih ciljeva Direktive 93/13/EEZ, da se prilikom donošenja ocjene o poštenju pobijane odredbe imaju cijeliti narav robe ili usluge koja je predmet ugovora, te sve okolnosti prije ili prilikom sklapanja ugovora. Kako se ZZP ima tumačiti i u skladu s Direktivom 93/13/EEZ, a sukladno odredbi čl. 145. Ustava RH, ovdje tuženik ističe da postoje određene iznimke od pravila o nepoštenim ugovornim odredbama predviđene Direktivom, koje uključuju i ovdje pobijanu odredbu. Neovisno o tome što takve odredbe nisu inkorporirane u sadržaj ZZP, to ne znači da ih sud treba zanemariti. Prema njima postupanje tuženika nije nepošteno. Tuženik posebno napominje da je tužitelju već 01.11.2011. godine kamatna stopa snižena ispod početno ugovorene. Naime, početno ugovorena kamatna stopa iznosila je 4,75 %, a dana 01.11.2011. godine snižena je na 4,70 % te je 01.01.2014. godine fiksirana na 3,23 %. U svjetlu prethodno navedenog, tuženik ističe da, sve i kada bi naslovni sud smatrao da bi odredba Ugovora o kreditu bila nerazumljiva tužitelju, a što se osporava u cijelosti, iz gore navedenog jasno proizlazi da to zasigurno nije prouzrokovalo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, jer je tužitelju kamatna stopa za vrijeme otplate kredita bila snižena i ispod početno ugovorene. Tuženik isto tako ističe kako je tužitelju pružena zaštita sukladno noveli Zakona o potrošačkom kreditiranju, koja je objavljena dana 02.12.2013., a stupila je na snagu dana 01.01.2014. (dalje u tekstu ZIDZPK NN 143/13). Naime, sukladno navedenoj noveli ZIDZPK tuženik je kao Banka bio u obvezi donijeti novu Metodologiju utvrđivanja promjene kamatnih stopa na kredite i proizvode banke na koje se obračunava ugovorna kamata (dalje u tekstu Metodologija), a kojom Metodologijom se sukladno zakonom predviđenoj obvezi definiraju parametar, fiksna marža te razdoblje promjene kamatnih stopa. Tuženik je postupio sukladno navedenoj obvezi te je donio Metodologiju, koja se primjenjivala i na predmetni ugovorni odnos pa je istom i bila strukturirana kamata u predmetnom ugovornom odnosu. Parnične stranke su u vrijeme zasnivanja ugovora jasno očitovale svoju volju na način da žele da se na njihov odnos primjenjuje promjenjiva, a ne fiksna kamatna stopa, a što uostalom odgovarajuće cijeni i uvažava sam zakonodavac. U pravnoj teoriji uvriježen je stav da se odredbe ugovora imaju primjenjivati onako kako glase, a da se pri tumačenju spornih odredbi treba istraživati i zajednička namjera ugovaratelja, te odredbu tako razumjeti kako to odgovara načelima obveznog prava, posebice kroz načelo slobode uređivanja obveznih odnosa, budući da se pod njime podrazumijeva "sloboda sugovaratelja da samostalno i slobodnom voljom odlučuju hoće li uopće zasnovati određeni obveznopravni odnos, s kime, kojom vrstom ugovora, s kojim sadržajem i redovito u kojem obliku, mijenjati ga i okončati" (Vilim Gorenc, Komentar Zakona o obveznim odnosima, 2005. g., str. 7.). Deklaratorni tužbeni zahtjev stoga se ne može usvojiti bez da se pritom ne postupi protivno Zakonu o potrošačkom

kreditiranju i Zakonu o zaštiti potrošača, ali i bez da se ne povrijedi jedno od osnovnih načela obveznog prava, načelo slobode ugovaranja. Tuženik spori da bi na strani tužitelja nastupila šteta, kao i da bi tuženik ikakvu štetu prouzročio svojim postupanjem tužitelju Presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-7129/13 potrošača u skladu sa praksom suda Europske unije, definira kao dobro informiranu, razumnu, pažljivu i opreznu osobu. Tužitelj se stoga ne može prikazivati kao osoba kojoj je moguće "nametnuti" Ugovor određenog sadržaja, na unaprijed formuliranom standardnom obrascu, niti je to životno logično i uvjerljivo. Tužitelja nitko nije silio da sklopi ugovor o kreditu s tuženikom, već je to isključivo rezultat njegove slobodne volje. Ukoliko pak tužitelj želi sebe prikazati kao osobu koja je ugovor sklopila bez da je propitivala njegove odredbe, on tim više ne uživa pravnu zaštitu po režimu koji je ustanovljen odredbama ZPK i ZZP, jer bi iz navedenog proizlazilo da on nije niti želio pregovarati o pojedinim odredbama, već je samo htio što prije ishoditi potrebna novčana sredstva. U ovoj stvari nije sporno da je tuženik kao pružatelj financijskih usluga, u smislu spomenute odredbe Priloga Direktive i ranije navedenih zakona, u prvoj mogućoj prilici izvijestio tužitelja o izmjeni kamatne stope, te da je pri tome tužitelj imao pravo na raskid ugovora. Takvo držanje sud bi ipak trebao odgovarajuće cijeliti, budući da sadašnji navodi i prijašnje postupanje tužitelja dijametralno suprotni. Stoga, sve i da je na strani tužitelja nastala šteta, njegov doprinos takvoj šteti više je nego očigledan. Nadalje, Zakon o zaštiti potrošača (NN 41/14) odredbom čl. 118., odnosno 138.a (NN 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 78/12 i 56/13, dalje u tekstu: ZZP) jasno definira pravni osnov tužbenih zahtjeva za osobe koje protiv tuženika iz kolektivnog spora temeljem iste odredbe pokreću pojedinačne postupke s osnove presude donesene u kolektivnom sporu, a to je naknada štete. Takva pravna osnova jasna je budući da ugovorna odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi, temeljem koje je tuženik stekao iznose koji su ovdje predmetom zahtjeva za isplatu nije otpala, već i dalje egzistira. U odnosu na tužbeni zahtjev tužitelja kojim zahtijeva utvrđenje ništetnim odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi te ukoliko sud utvrdi ništetnom pobijanu odredbu (a što se osporava u cijelosti), tuženik ističe da bi imao protutražbinu prema tužitelju budući bi se između stranaka primjenjivala početno ugovorena kamatna stopa od 4,75% (postala bi fiksna za cijelo razdoblje otplate kredita). U tom slučaju tužitelj više ne bi imao pravo na sniženje kamatne stope od 01.10.2011. godine na 4,70 % niti bi uživao zaštitu zakonskog fiksiranja kamatne stope na 3,23 % iz razloga što se navedena kamatna stopa primjenjivala samo na ugovore s promjenjivom kamatnom stopom. Naime, deklaratornom pravnom zaštitom suda koja djeluje ex tunc tužitelj bi izašao iz režima pravne zaštite ustanovljenim odredbom čl. 11.a ZPK i imalo bi se smatrati kako je korisnik kredita s ugovorenom fiksnom kamatnom stopom, pa prema tome i nema pravo na povlašteni anuitet u smislu cit. zakonske odredbe. S obzirom na navedeno tuženik predlaže naslovnom sudu da utvrdi postojanje tražbine tuženika prema tužitelju, koja iznosi CHF 2.370,04 odnosno u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju na dan plaćanja svakog anuiteta iznos od kn 14.998,79 zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim na sljedeće iznose:

- CHF 2,52 izraženo u kn 15,46 od 02.11.2011. pa do isplate,
- CHF 2,52 izraženo u kn 15,40 od 02.12.2011. pa do isplate,
- CHF 2,52 izraženo u kn 15,61 od 02.01.2012. pa do isplate,
- CHF 2,52 izraženo u kn 15,84 od 02.02.2012. pa do isplate,
- CHF 2,53 izraženo u kn 15,91 od 02.03.2012. pa do isplate,
- CHF 2,52 izraženo u kn 15,71 od 02.04.2012. pa do isplate,
- CHF 2,52 izraženo u kn 15,75 od 02.05.2012. pa do isplate,
- CHF 2,52 izraženo u kn 15,84 od 02.06.2012. pa do isplate,

- CHF 2,52 izraženo u kn 15,75 od 02.07.2012. pa do isplate,
- CHF 2,53 izraženo u kn 15,82 od 02.08.2012. pa do isplate,
- CHF 2,53 izraženo u kn 15,74 od 02.09.2012. pa do isplate,
- CHF 2,53 izraženo u kn 15,58 od 02.10.2012. pa do isplate,
- CHF 2,53 izraženo u kn 15,76 od 02.11.2012. pa do isplate,
- CHF 2,53 izraženo u kn 15,82 od 02.12.2012. pa do isplate,
- CHF 2,53 izraženo u kn 15,82 od 02.01.2013. pa do isplate,
- CHF 2,54 izraženo u kn 15,61 od 02.02.2013. pa do isplate,
- CHF 2,54 izraženo u kn 15,79 od 02.03.2013. pa do isplate,
- CHF 2,54 izraženo u kn 15,84 od 02.04.2013. pa do isplate,
- CHF 2,54 izraženo u kn 15,74 od 02.05.2013. pa do isplate,
- CHF 2,54 izraženo u kn 15,44 od 02.06.2013. pa do isplate,
- CHF 2,55 izraženo u kn 15,39 od 02.07.2013. pa do isplate,
- CHF 2,55 izraženo u kn 15,53 od 02.08.2013. pa do isplate,
- CHF 2,55 izraženo u kn 15,63 od 02.09.2013. pa do isplate,
- CHF 2,54 izraženo u kn 15,82 od 02.10.2013. pa do isplate,
- CHF 2,55 izraženo u kn 15,74 od 02.11.2013. pa do isplate,
- CHF 2,54 izraženo u kn 15,75 od 02.12.2013. pa do isplate,
- CHF 2,55 izraženo u kn 15,86 od 02.01.2014. pa do isplate,
- CHF 115,70 izraženo u kn 723,83 od 02.02.2014. pa do isplate,
- CHF 115,64 izraženo u kn 728,04 od 02.03.2014. pa do isplate,
- CHF 115,58 izraženo u kn 725,30 od 02.04.2014. pa do isplate,
- CHF 115,51 izraženo u kn 720,29 od 02.05.2014. pa do isplate,
- CHF 115,45 izraženo u kn 717,85 od 02.06.2014. pa do isplate,
- CHF 115,38 izraženo u kn 718,33 od 02.07.2014. pa do isplate,
- CHF 115,33 izraženo u kn 723,76 od 02.08.2014. pa do isplate,
- CHF 115,26 izraženo u kn 729,18 od 02.09.2014. pa do isplate,
- CHF 115,20 izraženo u kn 728,28 od 02.10.2014. pa do isplate,
- CHF 115,12 izraženo u kn 730,72 od 02.11.2014. pa do isplate,
- CHF 115,06 izraženo u kn 734,56 od 02.12.2014. pa do isplate,
- CHF 114,99 izraženo u kn 732,40 od 02.01.2015. pa do isplate,
- CHF 114,93 izraženo u kn 734,40 od 02.02.2015. pa do isplate,
- CHF 114,86 izraženo u kn 733,95 od 02.03.2015. pa do isplate,
- CHF 114,79 izraženo u kn 733,50 od 02.04.2015. pa do isplate,
- CHF 114,71 izraženo u kn 733,00 od 02.05.2015. pa do isplate,
- CHF 114,64 izraženo u kn 732,55 od 02.06.2015. pa do isplate,
- CHF 114,57 izraženo u kn 732,10 od 02.07.2015. pa do isplate,
- CHF 114,50 izraženo u kn 731,66 od 02.08.2015. pa do isplate,
- CHF 114,42 izraženo u kn 731,14 od 02.09.2015. pa do isplate,

i to do dana 31.07.2015. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećane za pet postotnih poena, a od dana 01.08.2015. godine do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, sve u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB-a na dan plaćanja. Također se sudu predlaže konstitutivnom odlukom izvršiti prijebaj tražbine tuženika s tražbinom tužitelja. Tuženik zadržava pravo korigirati prigovor radi prijebaja nakon provođenja financijskog vještačenja sve do zaključenja glavne rasprave.

3. Nakon provedenog financijskog vještačenja tužitelj je uskladio tužbeni zahtjev sa nalazom i mišljenjem vještaka, te je predložio, u odnosu na nišetnost promjenjive kamatne stope da mu tuženik isplati iznos od 1.373,26 eura sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom pojedinačno po mjesecima, a u odnosu na nišetnost valutne klauzule da mu tuženik isplati iznos od 6.825,43 eura sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom pojedinačno po mjesecima, te na ime razlike pogrešno obračunate glavnice iznos od 3.399,82 eura sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom.

4. Tuženik se protivio preinaci tužbenog zahtjeva s obrazloženjem da je tužitelj mogao i prilikom postavljanja tužbenog zahtjeva sve do zaključenja prethodnog postupka postaviti točan iznos obzirom da je raspolagao svom potrebnom dokumentacijom. Podredno, tuženik je istakao prigovor zastare za iznos od 146,84 eura (koji iznos se odnosi na kamatnu stopu i valutnu klauzulu).

5. Nakon provedenog financijskog vještačenja tuženik je podneskom od 03. svibnja 2024. predložio da sud utvrdi postojanje tražbine tuženika prema tužitelju koja iznosi 363,37 eura zajedno sa zakonskim zateznim kamata tekucim pojedinačno na pojedine iznose kako je specificirao.

6. Tužitelj se protivio i tako smanjenom postavljenom prigovoru radi prijetoja tj. protivio se da se utvrdi postojanje tražbine tuženika prema njemu.

7. Rješenjem posl.br. P-1960/2019-7 od 07. svibnja 2021. određen je prekid postupka dok se pravomoćno ne završi postupak pred sudom Europske unije o zahtjevu za prethodnu odluku koji je dana 27. svibnja 2020. podnio Vrhovni sud RH u predmetu Rev 1042/2017.

7.1. Tuženik je podnio žalbu protiv navedenog Rješenja, te je Županijski sud u Zadru rješenjem posl.br. Gž-987/2021-2 od 10. rujna 2021. odbio žalbu tuženika kao neosnovanu.

7.2. Rješenjem posl.br. P-1960/2019-14 od 21. lipnja 2022. nastavljen je postupak.

8. Rješenjem posl.br. P-1960/2019-16 od 06. travnja 2023. odbijen je prigovor tuženika o mjesnoj nenadležnosti ovog suda.

8.1. Tuženik je podnio žalbu protiv navedenog rješenja, te je Županijski sud u Zagrebu rješenjem posl.br. Gž-3277/2023-2 od 12. studenog 2023. odbio žalbu tuženika kao neosnovanu i potvrdio rješenje ovog suda od 06. travnja 2023.

9. U dokaznom postupku izvršen je uvid u: Ugovor o kreditu od 02. ožujka 2007. Aneks broj 1 Ugovora o kreditu od 11. svibnja 2011., sporazum o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini od 12. svibnja 2011., Aneks broj 2 Ugovora o kreditu od 25. siječnja 2016. (12-26), otplatnu tablicu (27-36), otplatni plan (37-40), pregled prometa po partiji kredita (41-47), obavijesti s otplatnim planom (48-90), obavijest o izračunu konverzije kredita, izračun konverzije s priložima (91-102), prospekte tuženika-informacije za stambene kredite (167-202), provedeno je financijsko knjigovodstveno vještačenje, pročitana je nalaz i mišljenje vještaka (325-348) i dopunsko financijsko vještačenje na okolnosti tzv. "konverzijske preplate", pročitana je dopuna nalaza i mišljenja vještaka (768-777), te je saslušan tužitelj kao

parnična stranka. Tuženik je odustao od dokaza saslušanjem svjedoka Luise Matiassich.

9.1. Druge dokaze sud nije provodio jer je na temelju provedenih dokaza dostatno utvrđeno činjenično stanje za donošenje meritorne odluke. A pisani iskazi određene osobe i ovjerene kod javnog bilježnika nisu prihvatljivi kao dokaz jer iskaz nije dan pred sudom u ovom postupku i drugoj strani nije dana mogućnost postavljanja pitanja.

10. U predmetu je dana 21. listopada 2024. donijeta presuda pod posl. br. P-1960/2019-38 kojom je u toč. I utvrđena ništetnom odredba ugovora o kreditu od 02.03.2007. o jednostranoj promjeni kamatne stope sadržane u čl. 8. toč. 1. i čl. 8. toč. 2., zatim je u toč. II naloženo tuženiku da isplati tužitelju iznos od 1.373,26 eura sa zateznim kamatama, pojedinačno po mjesecima, zatim je u toč. III utvrđena ništetnom odredba koja se odnosi na ugovorenu valutnu klauzulu, a toč. IV naloženo je tuženiku da isplati tužitelju iznos od 6.825,43 eura sa zateznim kamatama, pojedinačno po mjesecima, zatim je toč. V naloženo tuženiku da isplati tužitelju na ime razlike pogrešno obračunate glavnice iznos od 3.399,82 eura, a toč. VI je odbijen prigovor tuženika radi prijeboja. Toč. VII naloženo je tuženiku da naknadi tužitelju parnični trošak u iznosu od 2.127,02 eura, u roku od 15 dana, dok je toč. VIII odbijen zahtjev tuženika za naknadu parničnih troškova. Povodom žalbe tuženika, Županijski sud u Zagrebu je pod posl. br. Gž-5739/2024-2 od 17.04.2025. donio presudu kojom je odbijena kao neosnovana žalba tuženika te je potvrđena presuda posl. br. P-1960/2019-38 od 21.10.2024. pod toč. I, III i VI izreke presude. Zatim preinačena je presuda pod toč. II izreke u dijelu u kojem je naložena isplata glavnice iznosa od 1.373,26 eura, pod toč. IV izreke u dijelu u kojem je naložena isplata glavnice iznosa od 6.825,43 eura i pod toč. V izreke te je presuđeno da se odbijaju tužbeni zahtjevi kojim se nalaže tuženiku da isplati tužitelju iznos od 1.373,26 eura i iznos od 6.825,43 eura te je naloženo tuženiku da isplati tužitelju na ime razlike pogrešno obračunate glavnice iznos od 3.399,82 eura, zajedno sa zateznim kamatama. Istodobno je Rješenjem ukinuta presuda pod toč. II izreke, ali samo u dijelu u kojemu je naložena isplata zakonskih zateznih kamata na pojedinačne mjesečne iznose tekuća od 1. veljače 2008., kao i pod toč. IV izreke, ali samo u dijelu u kojem je naložena isplata zakonskih zateznih kamata na pojedinačne iznose tekuća od 1. veljače 2008., kao i pod toč. VII i VIII, pa je u tim dijelovima predmet vraćen na ponovno suđenje.

11. Slijedom navedenog, predmet odlučivanja u ovoj pravnoj stvari je isplata zakonskih zateznih kamata na preplaćene iznose odnosno tzv. "konverzijske preplate" isplaćivane kroz mjesečne anuitete od početka otplate do konverzije. Dakle, predmet odlučivanja je isplata zakonskih zateznih kamata na pojedinačne mjesečne iznose, tzv. "konverzijske preplate" i o troškovima postupka. Tužitelj je nakon provedenog dopunskog financijskog vještačenja precizirao tužbeni zahtjev kojim potražuje isplatu iznosa od 3.402,72 eura sa zakonskom zateznom kamatom od 01.10.2015. do isplate.

12. Tužitelj je iskazao da je 2007. godine sklopio Ugovor o kreditu sa tuženikom, za iznos od nešto manje od 100.000,00 CHF u svrhu izgradnje obiteljske kuće i taj kredit da je utrošio isključivo za izgradnju obiteljske kuće u kojoj i danas živi sa suprugom i djecom, na rok od 30 godina. Vremenom je rata kredita počela rasti tako što je rasla kamatna stopa, ali također jačala je valuta CHF te su rate kredita znatno porasle. Predmetni kredit je u cijelosti isplatio i prije proteka roka od 30 godina jer je

podigao drugi kredit kojim je zatvorio predmetni kredit. Rate kredita isplaćivao je isključivo sam jer se isplata rata vršila direktno isplatom sa njegove plaće. On je u Erste banci imao i ranije kredit, tj. i prije predmetnog kredita pa se upravo toj banci obratio za kredit i u drugim bankama se nije raspitivao za kredit za izgradnju obiteljske kuće. U banci mu je ponuđen kredit i u eur i u CHF, s time da mu je dano na znanje da nije kreditno sposoban za kredit u eurima, te je pristao na kredit u CHF. Predočeno mu je koliko bi mu iznosila rata u eurima i rečeno mu je koliko je kamata, a također mu je predočeno i koliko bi mu iznosila rata u CHF i kolika je kamata. S obzirom da mu je bilo povoljnije i da je banka rekla da ima uvjete za kredit u CHF pristao je na kredit u CHF. Iskazao je da nije stručnjak da bi mogao razumjeti kamatnu stopu i tečaj. Ugovor je pročitao i usredotočio se na to koliko će mu iznositi rata kredita. Znao je da je rata vezana za valutu CHF, ali kao laik nije znao da to znači da će rata biti mijenjana. Znao je da je rata vezana za tečaj, ali nije znao da će se tečaj mijenjati. Ne sjeća se da mu je službenica banke govorila da će se rata kredita mijenjati, povećavati, usredotočio se samo koliko mu iznosi rata kredita i da li će je moći otplaćivati. Kada je sa tuženikom sklopio Ugovor dobio je unaprijed sastavljen ugovor od tuženika i nije imao mogućnosti mijenjati odredbe Ugovora, samo u odnosu za iznos kredita i rok.

12.1. Iz iskaza tužitelja nesporno je utvrđeno da je predmetni kredit podignut isključivo kao stambeni kredit i da je novac od tog kredita utrošen isključivo u svrhu izgradnje obiteljske kuće u kojoj i dan danas živi.

13. Sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku (SL SFRJ 4/77, 36/77, 6/80, 36/80, 43/82, 69/82, 58/84, 74/87, 57/89, 20/90, 27/90, 35/91, i NN 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, dalje: ZPP) sud je na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, na temelju rezultata cjelokupnog postupka utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja preciziran na ročištu 8. lipnja 2026. nakon provedenog dopunskog financijskog vještačenja osnovan.

14. Uvidom u Ugovor o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5103448378 od 02. ožujka 2007. godine utvrđeno je da su Ugovor sklopili tužitelj kao korisnik kredita i Renata Rodin kao sudužnik i Ana Popović kao sudužnik i založni dužnik, te tuženik kao kreditor. Tuženik je tužitelju odobrio kredit u iznosu od 98.201,82 CHF u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju banke na dan puštanja kredita u tečaj. Namjena kredita je stambeni kredit za kupovinu nekretnine, rok vraćanja je 360 mjeseci od puštanja kredita u tečaj. Čl. 7. ugovoren je način vraćanja u 360 mjesečnih anuiteta nakon puštanja kredita u tečaj. Iznos anuiteta je 462,85 CHF, te je istim člankom ugovorena valutna klauzula da će se povrat obveza iz Ugovora (iznos kredita i pripadajuće kamate, kamate za zakašnjenja u plaćanju, naknade i drugi eventualni troškovi) obračunat po srednjem tečaju banke za CHF na dan odobrenja žiro računa banke i da je korisnik kredita upoznat s mogućim promjenama iznosa anuiteta u kunama nastalog uslijed promjene tečaja, te konačno da je potpisom na Ugovoru korisnik potvrdio da ga je banka informirala o posljedicama i svim eventualnim rizicima promjene tečaja. Čl. 8. Ugovora ugovorena je promjenjiva kamatna stopa, a u trenutku ugovaranja kamatna stopa da iznosi 4,750% godišnje te da se kamata obračuna primjenom proporcionalne metode. Istim člankom je ugovoreno da su ugovorne strane suglasne da se za vrijeme trajanja Ugovora o kreditu mogu vršiti

promjene ugovorene kamatne stope, kao i način obračuna i naplate u skladu s važećim odlukama banke. Čl. 9. ugovorena je kamata po dospijeću.

15. Uvidom u Aneks broj 1 Ugovora o kreditu od 11. svibnja 2011. utvrđeno je da su stranke ugovora o kreditu sklopile Aneks kojim su konstatirale da je 02. ožujka 2007. sklopljen ugovor o kreditu, zatim su utvrdile da se mijenja čl. 11. osnovnog ugovora u dijelu koji se odnosi na zalog nekretnine tako da se korisnik kredita obvezao predati banci dokaz o upisanom zalogu sa ovršnim klauzulama u korist banke na k.č. 578/3 k.o. Materada upisane u zemljišnoknjižnom odjelu Općinskog suda u Bujama-Buie. Istovremeno je stavljena izvan snage odredba iz čl. 12. osnovnog ugovora koja se odnosi na upis založnog prava na nekretnini koja je bila opisana u čl. 12. st. 1. osnovnog ugovora.

15.1. Uvidom u Sporazum o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini od 12. svibnja 2011. godine utvrđeno je da je istim između stranaka zasnovano založno pravo na k.č. 578/3 k.o. Materada upisane u zemljišnoknjižnom odjelu Općinskog suda u Bujama-Buie. Istim Sporazumom, između ostalog, stranke su sporazumno utvrdile vrijednost nekretnine na dan 11. svibnja 2011. i dr.

16. Uvidom u Aneks broj 2 Ugovora o kreditu broj 5103448378 od 25. siječnja 2016. godine utvrđeno je da su istog sklopili tužitelj kao korisnik kredita, Renata Rodin kao sudužnik i Ana Popović kao sudužnik i tuženik kao kreditor. Tim aneksom su ugovorne strane izmijenile svoje ugovorne odnose i to i u pogledu valute tj. izvršena je konverzija iz CHF u EUR, i u pogledu kamatne stope, u svrhu ispunjenja zakonskih obveza banke propisanih ZID ZPK/15.

17. Tužitelj tvrdi da sklapanjem Aneksa Ugovoru o kreditu nije prestala obveza tuženika da izvrši povrat iznosa kojeg tužitelj potražuje u ovom postupku.

17.1. Tuženik tvrdi upravo suprotno tj. da je sklapanjem Aneksa Ugovoru o kreditu prestao postojati prijašnji Ugovor o kreditu te da tužitelj više nema osnova potraživati možebitno stečeno bez pravne osnove.

17.2. Dakle između stranaka, u ovoj pravnoj stvari, sporno je da li je sklapanjem Aneksa Ugovoru o kreditu broj 5103448378 od dana 25. siječnja 2016. godine, sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15, dalje ZIDZKP/15), prestala obveza tuženika da izvrši povrat iznosa kojeg tužitelj potražuje.

18. Sud je prihvatio raspravljati o tužbenom zahtjevu tužitelja postavljenom nakon provedenog dopunskog financijskog vještačenja, a koji tužbeni zahtjev je postavljen kako je toč. I ove presude i prihvaćen.

19. Između stranaka je nesporno:

- da su tužitelj kao korisnik kredita, Renata Rodin kao sudužnik i Ana Popović kao sudužnik i založni dužnik te tuženik, kao kreditor dana 02. ožujka 2007. godine sklopili Ugovor o kreditu na iznos od 98.201,82 CHF, kao stambeni kredit za kupovinu

- nekretnine, koji je tuženik isplatio tužitelju u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju za CHF tečajne liste tuženika važeće na dan puštanja kredita u tečaj,
- da je ugovorena redovna kamatna stopa koja se tijekom postojanja obveze može mijenjati sukladno odluci banke o kreditiranju građana, te na dan sklapanja Ugovora iznosi 4,750% godišnje,
 - da je ugovoreno da se kredit otplaćuje u mjesečnim anuitetima u kunsjoj protuvrijednosti CHF po srednjem tečaju tuženika na dan plaćanja, na rok od 360 mjeseci, da je tuženik tužitelju uz navedeni kredit dostavio otplatni plan sukladno kojem je tužitelj i očekivao da će se kretati rate kredita,
 - da su tužitelj i tuženik, dana 25. siječnja 2016. godine sklopili Aneks broj 2. Ugovoru o kreditu, kojim su utvrdili da je dana 30. rujna 2015. godine stupio na snagu Zakon o izmjeni i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015) kojim je izvršena konverzija kredita,
 - da se redovna kamatna stopa mijenjala i to 01.01.2008. do 31.03.2009. godine 5,25%, od 01.04.2009. do 30.09.2010. godine 5,60%, od 01.10.2010. do 30.04.2011. godine 5,35%, od 01.05.2011. do 30.09.2011. godine 5,05%, od 01.10.2011. do 31.12.2013. godine 4,70%, 01.01.2014. godine kamata je iznosila 3,23%,
 - da je predmetni kredit u cijelosti isplaćen.

20. Kako je već naprijed navedeno, u ponovnom postupku provedeno je dopunsko vještačenje na okolnosti tzv. "konverzijske preplate" koji su isplaćivani kroz mjesečne anuitete od početka otplate do konverzije.

21. U dopunskom nalazu i mišljenju vještak je dao mišljenje:

- zatezna kamata obračunata na svaki pojedinačni iznos preplate s osnova promjene kamatne stope za razdoblje do 30.09.2015. godine ukupno iznosi *993,80 EUR kako je specificirano u stupcu 5 Tabele br. 1 Dopune nalaza i mišljenja. Zatezna kamata obračunata na svaki pojedinačni iznos preplate s osnova promjene tečaja (pozitivne tečajne razlike) za razdoblje do 30.09.2015. godine ukupno iznosi *2.408,92 EUR kako je specificirano u stupcu 8 Tabele br. 1 Dopune nalaza i mišljenja.

Dakle, ukupna zatezna kamata obračunata na svaki preplaćeni iznos s osnova promjene kamatne stope i s osnova promjene tečaja, i to samo na pozitivne razlike, do 30. rujna 2015. godine iznosi *3.402,72 EUR kako je specificirano u stupcu 10 Tabele br. 1 Dopune nalaza i mišljenja.

- ukupna razlika utvrđena ovim vještačenjem na dan 30.09.2015. godine s uključenim samo pozitivnim razlikama, s obračunatom zateznom kamatom, te s umanjnjem za preplatu iz konverzije po tuženiku je sljedeće specifikacije:

- preplata s osnova promjenjive kamatne stope iznosi *1.373,26 EUR
- preplata s osnova promjene tečaja u anuitetima ukupno iznosi *6.825,43 EUR
- zatezna kamata obračunata na svaki preplaćeni iznos s osnova promjene kamatne stope i tečaja do 30. rujna 2015. godine umanjena za preplatu po tuženiku iz konverzije iznosi *3.320,24 EUR
- razlika nedospjelih glavnica iznosi *3.399,82 EUR, a sve kako je specificirano u Tabeli br. 2 Dopune nalaza i mišljenja.

22. Tužitelj je na ročištu 8. lipnja 2026. nakon provedenog dopunskog financijskog vještačenja precizirao tužbeni zahtjev te je predložio donošenje presude kako je to opisano u toč. I izreke presude. Sud je prihvatio raspravljati o tužbenom zahtjevu preciziranom nakon provedenog dopunskog financijskog vještačenja.

23. Tuženik se podneskom od 13. veljače 2026. očitovao na dopunu nalaza i mišljenja vještaka navodeći da ne prigovara samom matematičkom izračunu te da ne traži saslušanje vještaka. Opetovano ističe da tužitelj nema pravo na bilo kakvu isplatu uslijed provedene konverzije jer da je izračun konverzije tuženik izvršio ispravno i u skladu s odredbama ZIDZPK-a.

24. O svim prigovorima tuženika da tužitelj nema status potrošača i o prigovoru radi prijeboja odnosno utvrđenja da tuženik ima potraživanja prema tužitelju, zatim o zastari, o nedostatku aktivne legitimacije, o prigovoru o mjesnoj nenadležnosti ovog suda već je pravomoćno presuđeno.

25. Navodi tuženika da su stranke u konkretnom slučaju provele konverziju kredita, te da je tužitelj na isto pristao i zato da nema pravni interes za predmetno potraživanje, nisu osnovani iz razloga jer je provedenim dopunskim vještačenjem utvrđeno da unatoč provedenoj konverziji nije postignuta ravnoteža u pravima i obvezama ugovornih stranaka. Kako zaštita potrošača u odnosu na stupanj zaštite omogućava potrošaču ostvarivanje restitucije i uspostavu pravednog stanja u ugovornom odnosu koji sadrži nepoštenu odredbu, tužitelj i u slučaju provođenja konverzije ima pravo na utvrđenje same nepoštenosti početno ugovorenih odredbi tako i na restitucijski zahtjev onda kada provedena konverzija nije dovela do ravnoteže u pravima i obvezama stranaka, a što je u konkretnom postupku slučaj.

Da je to doista tako proistječe iz presude suda Europske unije C-118/17 od 14. 3. 2019., u predmetu Zsuzsanna Dunai protiv Erste Bank Hungary Zrt) koja daje odgovor na pitanja o kreditima s ništetnim ugovornim odredbama, a primjenjujući Direktivu 93/13/EZ o ništetnim uvjetima u potrošačkim ugovorima u kojoj je utvrđeno da se čl. 6. st. 1. Direktive mora tumačiti na način da se ugovorna odredba koja je proglašena nepoštenom mora smatrati, načelno, kao da nikada nije postojala, tako da ne može imati učinak na potrošača s posljedicom ponovne uspostave pravne i činjenične situacije u kojoj se potrošač nalazio, da navedena odredba ne postoji. Činjenica da su određene ugovorne odredbe bile proglašene nepoštenima i ništetnima i zamijenjene novim odredbama kako bi se održao predmetni ugovor, ne može proizvesti učinak smanjenja zajamčene zaštite potrošača. Isto tako je odlukom Vrhovnog suda Rev 18/18 od 26. 5. 2020. izneseno stajalište da Sporazum o konverziji kojim su odredbe osnovnog ugovora izmijenjene u pogledu valutne klauzule, kamatne stope i iznos preostale neplaćene glavnice, ne znači da je korisnik kredita izgubio pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne, jer ništetnost nastupa po samom zakonu i nastaje od samog trenutka sklapanja pravnog posla pri čemu ništetan ugovor ne postaje valjan niti kad uzrok ništetnosti naknadno nestane osim u izuzetnim slučajevima kad je zabrana manjeg značaja i u cijelosti je ugovor ispunjen. Nadalje, u rješenju Vrhovnog suda RH broj Rev-2868/2018 od 12.02.2019. zauzeto je stajalište da bez obzira na sklapanje dodatka ugovora o kreditu, tužitelj ima pravni

interes i ovlašten je tražiti ništetnost pojedinih ugovornih odredbi, kako bi na temelju toga mogao ostvariti neka eventualna prava koja mu pripadaju, a uglavnom je riječ o kondemnatornim zahtjevima. Kako zaštita potrošača omogućava ostvarivanje restitucije i uspostavu pravednog ugovornog odnosa koji sadrži nepoštenu odredbu, to tužitelj u slučaju provođenja konverzije ima pravo na restitucijski zahtjev onda kada provedena konverzija nije dovela do ravnoteže u pravima i obvezama stranaka, a što je slučaj u konkretnoj pravnoj stvari.

26. Po mišljenju ovog suda, potrošač koji je sklopio sporazum o konverziji kredita iz članka 19.c stavka 1. točke 6. ZID ZPK/15 (Aneks), nakon sklapanja tog sporazuma ima pravo potraživanja kamata na preplaćene iznose isplaćivane kroz mjesečne anuitete.

27. Sklapanjem Aneksa utemeljenog na odredbama čl. 19c ZIDZPK/15 mora za posljedicu imati stvaranje potpune zaštite potrošača, kao korisnika kredita i prilikom njegova sklapanja mora biti u potpunosti uklonjena neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, koja je prethodno narušena ugovaranjem navedenih ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu. Odredba čl. 19c st. 1.2. ZIDZPK/15, kojom je propisano da konverzija kredita podrazumijeva konverziju radi promjene valute odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i izračunava se, između ostalog na način da se umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF primjeni kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovor o kreditu, uvažavajući smanjenja kamatnih stopa, tečaj ili uvijete odobrene određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na dan sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF, pa bi posljedično tome prilikom zaključka o tome je li sklapanjem navedenog Aneksa otklonjena navedena neravnoteža u odnosima potrošača i banke trebalo voditi računa je li prilikom obračuna više preplaćenog banka uračunavala kamatnu stopu i tečaj valute za ugovore sklopljene u eurima koji su vrijedili na dan zaključenja osnovnog ugovora o kreditu ili uz promjene kamatne stope i tečaja eura kroz ugovoreno razdoblje do trenutka konverzije.

28. Recentna odluka Europskog suda u predmetu broj C-19/2020 iz koje proizlazi da sustav predviđen Direktivom 93/13 ne može spriječiti stranke ugovora da otklone nepoštenost odredbe koju on sadržava na način da je ugovorno izmjene, pod uvjetom da, s jedne strane, potrošačevo odricanje od pozivanja na nepoštenost proizlazi iz njegova slobodnog i informiranog pristanka i, s druge strane, nova odredba o izmjeni sama nije nepoštena, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri te da je u potpunosti udovoljeno ciljevima Direktive 93/13 kada se ponovno uspostavi pravna i činjenična situacija u kojoj bi se potrošač nalazio da nema nepoštenih odredbi i ako su stranke sklapanjem dodatka uklonile nedostatak koji je utjecao na ugovor, pod uvjetom

da je prilikom tog sklapanja taj potrošač bio svjestan neobvezujuće naravi te odredbe i posljedica koje iz nje proizlaze.

29. Stajališta suda EU u tumačenju i primjeni Direktive 93/13/EEZ jasno naglašavaju važnost informiranog, upućenog obavještanja potrošača prije sklapanja ugovora o ugovornim uvjetima i njihovim posljedicama. To obavještanje od bitne je važnosti za potrošača jer će samo na temelju prethodne, potpune i razumljive obavijesti potrošač biti u situaciji razumno shvatiti i predvidjeti posljedice i ekonomske učinke koje za njega može imati sklapanje ugovora s takvim ugovornim odredbama.

30. Praksa suda EU iz predmeta C-26/13 od 30. travnja 2014. je odraz ustaljenog stajališta da se potrošač nalazi u slabijem položaju u odnosu na u ovom slučaju tuženika-banku, kako u pogledu pregovaračke snage tako i u pogledu razine obaviještenosti odnosno položaju koji vodi do pristanka na uvjete koje je poslovni subjekt prethodno sastavio, bez mogućnosti utjecaja na njihov sadržaj.

31. U postupku je ranije provedeno financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku MARIMAR-FIN d.o.o. za financijsko vještačenje i usluge. Vještak je dana 27. ožujka 2024. godine na spis dostavio nalaz i mišljenje u kojem je iznio mišljenje da;

1. razlike stvarno plaćene kamate iz CHF kredita i početne kunske kamate iz početnog otplatnog plana za CHF kredit (pozitivne razlike) u razdoblju više kamatne stope ukupno iznose *1.373,26 EUR kako je specificirano u stupcu 17 Tabele br. 4
2. razlike stvarno naplaćenog tečaja i početnog tečaja CHF u razdoblju višeg tečaja od početnog (pozitivne tečajne razlike) ukupno iznos *6.825,43 EUR kako je specificirano u stupcu 17 Tabele br. 5
3. u odnosu na početni tečaj kredita, na dan 30.09.2015. godine, razlika između nedospjele konvertirane EUR glavnice u kunskoj protuvrijednosti i nedospjele CHF glavnice u kunskoj protuvrijednosti obračunate po tečaju na dan isplate kredita, iznosi *3.399,82 EUR, koliko je viša neotplaćena konvertirana glavnica kredita s vk u EUR
4. ukupna preplata po kreditu po osnovi preplaćene kamate i preplaćenog tečaja CHF iznosi 11.598,51 EUR

- tuženik je izračun konverzije kredita izvršio ispravno i u skladu s odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15). Na dan 30.09.2015. godine tuženik je tužitelju utvrdio preplatu u iznosu od *82,48 EUR.

31.1. Tužitelj nije imao primjedbi na nalaz i mišljenje vještaka.

31.2. Tuženik se očitovao na nalaz i mišljenje vještaka te je istakao kako ne prigovara samom matematičkom izračunu vještaka, te da ne traži saslušanje vještaka. Protivio se preinaci tužbenog zahtjeva jer da je tužitelj prilikom postavljanja ranijeg tužbenog zahtjeva do zaključenja prethodnog postupka mogao postaviti točan iznos jer da je raspolagao potrebnom dokumentacijom. Nakon provedenog vještačenja tuženik je uredio prigovor radi prijebaja tako je predložio da sud utvrdi postojanje tražbine tuženika prema tužitelju u iznosu od 363,37 eura zajedno s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom na pojedine mjesečne iznose, te da se konstutivnom odlukom izvrši prijebaj tražbine tuženika s tražbinom tužitelja. Međutim, o tome je već pravomoćno odlučeno.

32. Sud je prihvatio nalaz i mišljenje te dopunu nalaza i mišljenja vještaka jer je isti izrađen po stalnom sudskom vještaku za financije i računovodstvo, razumljiv, potpun, objektivan i obrazložen te izrađen u skladu s pravilima struke, i zato je sud istog prihvatio kao vjerodostojan i točan i na dopunskom nalazu i mišljenju temeljio visinu tužbenog zahtjeva.

33. Zahtjev tužitelja za isplatu je restitucijski zahtjev kao posljedica ništetnosti dijela odredaba predmetnog ugovora o kreditu kojim je ugovorena primjena valutne klauzule i promjenjive kamatne stope tijekom trajanja otplate po predmetnom ugovoru o kreditu i obzirom na odredbe čl. 502.c st. 1. ZPP-a i čl. 118. ZZP/14 koje govore o postupcima naknade štete, te je šteta u smislu čl.1046. ZOO-a i umanjenje nečije imovine.

34. Pitanje zaštite kolektivnih interesa potrošača je između ostalog regulirano Direktivom Vijeća 93/13 EEZ od 05. travnja 1993. godine o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima, a koje odredbe su implementirane i u naše zakonodavstvo Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o zaštiti potrošača (NN 78/12) i sada važećim Zakonom o zaštiti potrošača, time da postoji obveza hrvatskih sudova da tumače nacionalno pravo u duhu prava Europske unije i sve opće njene pravne stečevine, a što uključuje uz ostalo i praksu suda Europske unije na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju koji je u primjeni od 2005. godine.

35. Zaključno se ističe da je u postupku nesporno utvrđeno da je konverzija sklopljena između stranaka izvršena zakonito tj. sukladno odredbama ZIDZPK/15, i tuženik nije imao primjedbe na matematički izračun iz nalaza i mišljenja te dopunskog nalaza i mišljenja vještaka.

36. I tužitelji i tuženik su potraživali parnični trošak.

37. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 5. ZPP-a. Tužitelj je djelomično uspio u ovoj pravnoj stvari. Tužitelju je priznat trošak za sastav tužbe, za zastupanje na ročištima 06. travnja 2023., 09. rujna 2023., 08. lipnja 2026. za sastav podneska od 20. veljače 2024., 23. travnja 2024., 13. svibnja 2024. za svaku radnju po 200,00 eura plus PDV koji iznosi 350,00 eura, te trošak financijskog vještačenja s dopunom u iznosu od 800,00 eura i trošak sudske pristojbe za tužbu 127,02 eura, a što ukupno iznosi 2.677,02 eura. Visina priznatog i obračunatog troška temelji se na tarifnom broju 7/1., 8/1., 9/1., 46., 52. i 54. Tarife o nagradi i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine 142/2012, 103/2014, 118/2014, 107/2015, 37/2022, 126/2022, 138/23 dalje: Tarifa) i tarifnom broju 1. Tarife sudskih pristojbi (NN 53/2019, 92/2021, 37/2023). Naime, imajući na umu činjenicu da je tužitelj u ovom predmetu zatražio pravnu zaštitu kao slabija strana, protiv banke kao jače strane u njihovom međusobnom pravnom odnosu, a naslanjajući se na sudsku praksu Europskog suda za ljudska prava, ovaj sud ocjenjuje da je u skladu sa sadržajem i pravnim domašajem konvencijskog i ustavnog prava tužitelja na pristup sudu, unatoč tome što je tužitelj djelomično uspio u ovoj pravnoj stvari, neprimjereno odrediti da

tužitelj naknadi tuženiku parnične troškove za dio u kojem tužitelj nije uspio. Tužitelj, u specifičnim okolnostima spornog pravnog odnosa, kojemu nije obilježje stranačka ravnopravnost, prije provedenog financijskog vještačenja, nije mogao predvidjeti izgleda za uspjeh. U takvim okolnostima tužitelj nije mogao biti svjestan da, vezano za dio njegovog zahtjeva u odnosu na koji nije uspio, nema razumne izgleda za uspjeh. Slijedom navedenog, tužitelju je priznat parnični trošak u cijelosti, a tuženiku nije priznat.

38. Slijedom svega naprijed navedenog, presuđeno je kao u izreci Presude.

U Poreču – Parenzo 9. srpnja 2026.

S u t k i n j a:

mr. sc. Marčela Štefanuti

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove Presude dopuštena je žalba nadležnom županijskom sudu, a podnosi se putem ovog suda, u roku od 15 dana, od dana objave ove Presude.

DNA:

1. Pun. tužitelja,
2. Pun. tuženika.

Broj zapisa: **9-3088a-877f8**

Kontrolni broj: **0edbe-f338a-7b47c**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Pazinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.